

Μέλλον για την Αμερική και 18 Ιουλίου 2020 - Αριθμός Ένα

Οι Σπηλαιάνθρωποι της Διαθήκης: Ο Μωυσής και ο Ηλίας στο Τέλος του Κόσμου

Jeff Pippenger
2023-08-23

Ο Μωυσής και ο Ηλίας είναι προφητικά σύμβολα, τα οποία, αναλόγως του συμφραζομένου, μπορούν να γίνουν κατανοητά το καθένα ως ενιαίο σύμβολο, ή επίσης μπορούν να γίνουν κατανοητά ως ένα σύμβολο που περιλαμβάνει αμφότερους τους προφήτες. Επί τη μαρτυρία δύο, ένα πράγμα εδραιώνεται, και στην Αποκάλυψη ένδεκα ο Μωυσής και ο Ηλίας αντιπροσωπεύουν τους δύο μάρτυρες της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης. Στο Όρος της Μεταμορφώσεως, το οποίο αντιπροσωπεύει τη Δευτέρα Παρουσία του Χριστού, το διττό σύμβολο αντιπροσωπεύει τόσο τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες (Ηλίας) όσο και τους μάρτυρες (Μωυσής) της κρίσεως του νόμου της Κυριακής. Μαζί ως σύμβολο, στο σπήλαιο του Χωρήβ, αντιπροσωπεύουν τον λαό του Θεού στο τέλος του κόσμου, ο οποίος «ακούει», «αναγινώσκει» και «τηρεί» το μήνυμα που είναι Αποκάλυψη του χαρακτήρα του Θεού και το οποίο περιέχει τη δύναμη να μεταμορφώσει έναν Λαοδικέα σε Φιλαδελφέα. Συντόμως, (πολύ συντόμως), θα έλθει σημείο κατά το οποίο δεν θα είναι πλέον δυνατόν για τους μωρούς Λαοδικείς Αντβεντιστές να επωφεληθούν από το «έλαιον» που απαιτείται ώστε να ανταποκριθούν ορθώς στην κραυγή: «Ίδού, ο Νυμφίος έρχεται».

Και ο Μωυσής είπε προς τον Κύριον· Ίδού, συ μου λες· Ανάγαγε τον λαόν τούτον· και δεν με έκανες να γνωρίσω ποιον θέλεις αποστείλει μετ' εμού. Και όμως είπες· Σε γνωρίζω κατ' όνομα, και επίσης βρήκες χάριν ενώπιόν μου. Τώρα λοιπόν, σε παρακαλώ, εάν βρήκα χάριν ενώπιόν σου, δείξε μου τώρα την οδόν σου, διά να σε γνωρίσω, ώστε να βρω χάριν ενώπιόν σου· και σκέψου ότι το έθνος τούτο είναι λαός σου. Και είπε· Η παρουσία μου θέλει υπάγει μετὰ σου, και θέλω σοι δώσει ανάπαυσιν. Και είπε προς αυτόν· Εάν η παρουσία σου δεν υπάγει μετ' εμού, μη μας αναβιβάσεις εντεύθεν. Διότι πώς θα γίνει γνωστό εδώ ότι εγώ και ο λαός σου βρήκαμε χάριν ενώπιόν σου; Δεν είναι διότι συ υπάγεις μεθ' ημών; Έτσι θα είμεθα διακεκριμένοι, εγώ και ο λαός σου, από όλους τους λαούς που είναι επί προσώπου πάσης της γης. Και ο Κύριος είπε προς τον Μωυσήν· Και τούτο ακόμη, το οποίον είπες, θέλω πράξει· διότι βρήκες χάριν ενώπιόν μου, και σε γνωρίζω κατ' όνομα. Και εκείνος είπε· Δέομαί σου, δείξε μοι την δόξαν σου. Και είπε· Εγώ θέλω κάμει να περάσει έμπροσθέν σου όλη η αγαθότητά μου, και θέλω κηρύξει το όνομα του Κυρίου έμπροσθέν σου· και θέλω ελεήσει όντινα θέλω ελεήσει, και θέλω δείξει οικτιρμούς εις όντινα θέλω δείξει οικτιρμούς. Και είπε· Δεν δύνασαι να ιδείς το πρόσωπόν μου· διότι άνθρωπος δεν θέλει με ιδεί και ζήσει. Και ο Κύριος είπε· Ίδού, υπάρχει τόπος πλησίον μου, και θέλεις σταθεί επί της πέτρας· και όταν η δόξα μου παρέρχεται, θέλω σε βάλει εις σχισμίν της πέτρας, και θέλω σε σκεπάσει με την χείρα μου, έως ότου παρέλθω· και θέλω αφαιρέσει την χείρα μου, και τότε θέλεις ιδεί τα οπίσω μου· το δε πρόσωπόν μου δεν θέλει ιδεί ουδείς. Και ο Κύριος είπε προς τον Μωυσήν· Λάξευσε εις σεαυτόν δύο πλάκες λίθινες όμοιες με τις πρώτες, και εγώ θέλω γράψει επάνω εις τις

πλάκες τους λόγους που ήσαν εις τις πρώτες πλάκες, τις οποίες συνέτριψες. Και να είσαι έτοιμος το πρωί, και το πρωί να αναβείς εις το όρος Σινά, και να παρουσιασθείς εκεί ενώπιόν μου επί της κορυφής του όρους. Και ουδείς ας αναβεί μετά σου, ούτε ας φανεί άνθρωπος καθ' όλον το όρος· ούτε τα ποιμνια ούτε τα βόδια ας βοσκήσουν απέναντι του όρους εκείνου. Και ελάξευσε δύο λίθινες πλάκες όμοιες με τις πρώτες· και ο Μωυσής εσηκώθη ενωρίς το πρωί, και ανέβη εις το όρος Σινά, καθώς ο Κύριος προσέταξεν εις αυτόν, και έλαβε εις την χείρα αυτού τις δύο λίθινες πλάκες. Και ο Κύριος κατέβη εν τη νεφέλη, και εστάθη εκεί μετ' αυτού, και εκήρυξε το όνομα του Κυρίου. Και ο Κύριος παρήλθεν έμπροσθεν αυτού, και εκήρυξε· Κύριος, Κύριος ο Θεός, οικτίρμων και ελεήμων, μακρόθυμος, και πολύς εις αγαθότητα και αλήθειαν, φυλάττων έλεος εις χιλιάδας, συγχωρών ανομίαν και παράβασιν και αμαρτίαν, και ουδόλως αθώωνων τον ένοχον· ανταποδίδων την ανομίαν των πατέρων επί τα τέκνα, και επί τα τέκνα των τέκνων, έως τρίτης και τετάρτης γενεάς. Και ο Μωυσής έσπευσε, και έκλινε την κεφαλήν αυτού προς την γην, και προσεκύνησε. Και είπε· Εάν τώρα βρήκα χάριν ενώπιόν σου, Κύριε, ας υπάγει, παρακαλώ, ο Κυριός μου εν μέσω ημών· διότι είναι λαός σκληροτράχηλος· και συγχώρησε την ανομίαν ημών και την αμαρτίαν ημών, και λάβε ημάς ως κληρονομίαν σου. Και είπε· Ιδού, εγώ κάμνω διαθήκην· ενώπιον παντός του λαού σου θέλω κάμει θαυμάσια, όπως δεν έγιναν εις πάσαν την γην, ουδέ εις ουδέν έθνος· και όλος ο λαός, εν μέσω του οποίου είσαι, θέλει ιδεί το έργον του Κυρίου· διότι είναι φοβερό το πράγμα το οποίον εγώ θέλω κάμει μετά σου. Ήξοδος 33:12–34:10.

Ο Μωυσής αντιπροσωπεύει τον λαό του Θεού στο τέλος του κόσμου. Είναι εκείνοι οι οποίοι, κατά τις «έσχατες ημέρες» της ανακριτικής κρίσεως, ζητούν από τον Θεό να τους δείξει την «οδό» Του, «ώστε» να «γνωρίσουν» τον Θεό, και ως απάντηση λαμβάνουν από τον Θεό μια απόκριση που περιλαμβάνει την υπόσχεση ότι η «παρουσία» Του «θέλει υπάγει μετ'» αυτών, και ότι ο Θεός θα δώσει σε εκείνον τον λαό «ανάπαυσιν».

Ούτως λέγει Κύριος· Σταθήτε επί τῶν οδῶν καὶ ἴδετε, καὶ ἐρωτήσατε περὶ τῶν παλαιῶν τριβῶν, ποῦ εἶναι ἡ ἀγαθὴ ὁδός, καὶ περιπατεῖτε ἐν αὐτῇ, καὶ θέλετε εὐρεῖ ἀνάπαυσιν διὰ τὰς ψυχὰς ὑμῶν. Ἀλλ' εἶπον· Δὲν θέλομεν περιπατήσει ἐν αὐτῇ. Ἔτι κατέστησα ἐφ' ὑμᾶς σκοποῦς, λέγων· Ἀκούσατε τὴν φωνὴν τῆς σάλπιγγος. Ἀλλ' εἶπον· Δὲν θέλομεν ἀκούσει. Ἱερεμίας 6:16, 17.

Ο Ιερεμίας προσδιορίζει μια τάξη ανθρώπων που αρνούνται να «ιδούν» και να «ακούσουν» και, ως εκ τούτου, δεν λαμβάνουν την «ανάπαυση» που υποσχέθηκε σε όσους αναζητούν την «αγαθήν οδό» και «περιπατούν εν αυτή». Η ανάπαυση αυτή προσδιορίζεται από τον Ησαΐα ως η «αναψυχή».

Τίνα θέλει διδάξει γνώσιν; και τίνα θέλει κάμει να εννοήσει διδασκαλίαν; Εκείνους που απεγαλακτίστησαν από το γάλα, και απεσπάσθησαν από των μαστών. Διότι πρέπει να είναι προσταγή επί προσταγήν, προσταγή επί προσταγήν· γραμμή επί γραμμήν, γραμμή επί γραμμήν· εδώ ολίγον, και εκεί ολίγον· επειδή με τραυλά χείλη και με άλλην γλώσσαν θέλει λαλήσει προς τον λαόν τούτον· προς τους οποίους είπε, Ούτος είναι ο αναπαυμός, με τον οποίον δύνασθε να αναπαύσητε τον κεκοπιασμένον· και ούτη είναι η αναψυχή· αλλά δεν ηθέλησαν να ακούσουν. Και ο λόγος του Κυρίου ήτο προς αυτούς προσταγή επί προσταγήν, προσταγή επί προσταγήν· γραμμή επί γραμμήν, γραμμή επί γραμμήν· εδώ ολίγον, και εκεί

ολίγον· διά να υπάγωσι, και να πέσωσι προς τα οπίσω, και να συντριφθώσι, και να παγιδευθώσι, και να συλληφθώσι. Ησαΐας 28:9–13.

Η «ανάπαυση» και η «αναψυχή» αντιπροσωπεύουν την όψιμη βροχή, η οποία εκχέεται κατά τη διάρκεια της διακήρυξης του τελικού προειδοποιητικού αγγέλματος.

«Μου υπεδείχθη ο χρόνος κατά τον οποίον το μήνυμα του τρίτου αγγέλου έφθανε στο τέλος του. Η δύναμις του Θεού είχε αναπαυθεί επί του λαού Του· είχαν επιτελέσει το έργον τους και ήσαν προετοιμασμένοι για την ώρα της δοκιμασίας που ευρίσκετο ενώπιόν τους. Είχαν λάβει την όψιμη βροχή, ή την αναζωογόνηση από την παρουσία του Κυρίου, και η ζώσα μαρτυρία είχε αναζωπυρωθεί. Η τελευταία μεγάλη προειδοποίησις είχε αντηχήσει παντού, και είχε διεγείρει και εξαγριώσει τους κατοίκους της γης, οι οποίοι δεν ήθελαν να δεχθούν το μήνυμα». Early Writings, 279.

Η υπόσχεση της «ανάπαυσης» ή της «αναζωογόνησης», που είναι η «όψιμη βροχή», περιλαμβάνει την υπόσχεση που δόθηκε στον Μωυσή μέσα στο σπήλαιο, ότι η «παραουσία» του Θεού θα συνόδευε τον λαό Του.

«Το έργο θα είναι παρόμοιο με εκείνο της ημέρας της Πεντηκοστής. Καθώς η “πρώιμη βροχή” δόθηκε, με την έκχυση του Αγίου Πνεύματος κατά την έναρξη του ευαγγελίου, για να προκαλέσει το βλάστημα του πολύτιμου σπόρου, έτσι και η “όψιμη βροχή” θα δοθεί κατά το τέλος του, για την ωρίμανση του θερισμού. “Τότε θέλομεν γνωρίσει, εάν εξακολουθώμεν να γνωρίζωμεν τον Κύριον· η έξοδος αυτού είναι προδιατεταγμένη ως η αυγή· και θέλει ελθεί προς ημάς ως βροχή, ως βροχή όψιμος και πρώιμος επί την γην.” (Ωσηέ 6:3.) “Χαίρετε λοιπόν, υιοί της Σιών, και ευφραίνεσθε εις Κύριον τον Θεόν σας· διότι έδωκεν εις εσάς την πρώιμη βροχήν κατά το δέον, και θέλει καταβιβάσει εις εσάς βροχήν, πρώιμην και όψιμην.” (Ιωήλ 2:23.) “Εν ταις εσχάταις ημέραις, λέγει ο Θεός, θέλω εκχέει από του Πνεύματός μου επί πάσαν σάρκα.” “Και πας όστις αν επικαλεσθή το όνομα του Κυρίου θέλει σωθή.” (Πράξεις 2:17, 21.) Το μεγάλο έργο του ευαγγελίου δεν πρόκειται να κλείσει με μικρότερη εκδήλωση της δυνάμεως του Θεού από εκείνη που σημάδεψε το άνοιγμά του. Οι προφητείες που εκπληρώθηκαν με την έκχυση της πρώιμης βροχής κατά την έναρξη του ευαγγελίου, πρόκειται να εκπληρωθούν και πάλι με την όψιμη βροχή κατά το τέλος του. Εδώ είναι «οι καιροί της αναψυχής», τους οποίους ο απόστολος Πέτρος προείδε όταν είπε: “Μετανοήσατε λοιπόν και επιστρέψατε, διά να εξαλειφθώσιν αι αμαρτίαι σας [κατά την ανακριτική Κρίση], όταν έλθωσι καιροί αναψυχής από προσώπου του Κυρίου, και αποστείλη τον Ιησούν.” (Πράξεις 3:19–20.)»

«Δούλοι τοῦ Θεοῦ, με τὰ πρόσωπά τους φωτισμένα καὶ λάμποντα ἀπὸ ἁγία ἀφιέρωση, θὰ σπεύσουν ἀπὸ τόπο σὲ τόπο γιὰ νὰ διακηρύξουν τὸ μήνυμα ἀπὸ τὸν Οὐρανὸ. Μὲ χιλιάδες φωνές, σὲ ὅλη τὴ γῆ, θὰ δοθεῖ ἡ προειδοποίησις. Θαυματουργίες θὰ ἐπιτελοῦνται, οἱ ἀσθενεῖς θὰ θεραπεύονται, καὶ σημεῖα καὶ τέρατα θὰ συνοδεύουν τοὺς πιστοὺς. Ὁ Σατανᾶς ἐπίσης ἐνεργεῖ με ψευδῆ τέρατα, φθάνοντας ἀκόμη καὶ νὰ καταβάξῃ φωτιὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ μπροστὰ στὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων. (Ἀποκάλυψις 13:13.) Ἔτσι οἱ κάτοικοι τῆς γῆς θὰ ὀδηγηθοῦν νὰ λάβουν θέση.» The Great Controversy, 611, 612.

Η έκχυση του Αγίου Πνεύματος κατά τις έσχατες ημέρες έχει προτυπωθεί από την έκχυση του Αγίου Πνεύματος στην αρχή της κηρύξεως του ευαγγελίου. Ο «λόγος του Κυρίου προς αυτούς» οι

οποίοι δεν θέλουν να ακούσουν ό,τι το Πνεύμα λέγει προς τις εκκλησίες, ήταν η προφητική αρχή της προσθήκης μίας προφητικής γραμμής ιστορίας σε μία άλλη προφητική γραμμή ιστορίας, προκειμένου να καταδειχθεί το τέλος του κόσμου. Δεν είναι τίποτε λιγότερο από την αρχή ότι το τέλος ενός πράγματος απεικονίζεται από την αρχή ενός πράγματος. Αυτός ο προφητικός κανόνας απορρίπτεται από τον μωρό λαό των Λαοδικέων Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας. Όταν γίνεται αποδεκτός, ο Θεός μπορεί να «διδάξει γνώση», την οποία ο Δανιήλ προσδιορίζει ότι αυξάνεται στον καιρό του τέλους, και την ίδια ακριβώς γνώση για την οποία ο Ωσηέ λέγει ότι ο λαός του Θεού καταστρέφεται επειδή την απορρίπτει. Η τάξη στον Ησαΐα και τον Ιερεμία που αρνείται να ακούσει ή να δει, απορρίπτει την «αναψυχή», η οποία είναι η «ανάπαυση» που ο Θεός υπόσχεται να δώσει στον λαό Του των «εσχάτων ημερών», ώστε να μπορέσει να διαπλεύσει με ασφάλεια την κρίση στο τέλος των ημερών.

Το «όνομα του Κυρίου» (χαρακτήρας) που ο Θεός διακήρυξε στον Μωυσή ήταν ότι «ο Κύριος ο Θεός» είναι «οικτίρμων και ελεήμων, μακρόθυμος και πολυέλεος και αληθινός». Ο χαρακτήρας Του είναι έλεος και αλήθεια. Η αλήθεια, η οποία αντιπροσωπεύει τον χαρακτήρα Του, συνδέεται πάντοτε με το έλεός Του, διότι κανένας άνθρωπος δεν θα κατανοήσει την αλήθειά Του, εκτός εάν ο Θεός πρώτα ασκήσει το έλεός Του προς αυτόν, επειδή πάντες αμάρτησαν και υστερούνται της δόξης (χαρακτήρος) του Θεού. Η αλήθεια ότι ο Ιησούς Χριστός είναι το Άλφα και το Ωμέγα αναγνωρίζεται και τηρείται από εκείνους τους οποίους ο Θεός έχει συγχωρήσει από τις ανομίες και την αμαρτία τους. Αυτή η συγχώρηση λαμβάνει χώρα στις τελικές σκηνές της ανακριτικής κρίσεως. Εκείνους προς τους οποίους ασκεί το έλεός Του, συγχωρώντας έτσι τις αμαρτίες τους, τους λαμβάνει ως κληρονομία Του και εισέρχεται σε διαθήκη μαζί τους.

«Στις έσχατες ημέρες της ιστορίας αυτής της γης, η διαθήκη του Θεού με τον λαό Του που τηρεί τις εντολές Του πρόκειται να ανανεωθεί.» Review and Herald, 26 Φεβρουαρίου 1914.

Όλοι οι προφύτες, συμπεριλαμβανομένου του Μωυσή, προσδιορίζουν τις έσχατες ημέρες της ανακριτικής κρίσεως, όταν ο Θεός ανανεώνει τη διαθήκη Του με εκείνους που ταυτοποιούνται ως οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Και όταν αυτή η διαθήκη εγκαθιδρυθεί, ο Θεός «θέλει κάμει θαυμάσια, τα οποία δεν έγιναν εν πάση τη γη, ουδέ εν παντί έθνει· και πας ο λαός, εν μέσω του οποίου είσαι, θέλει ιδεί το έργο του Κυρίου· διότι είναι φοβερόν το πράγμα το οποίον εγώ θέλω κάμει μετά σου».

Η εμπειρία του Μωυσή στο σπήλαιο του όρους Χωρήβ, γνωστού επίσης ως όρους Σινά, τοποθετήθηκε μέσα στο πλαίσιο του αγώνα του Μωυσή με τον λαό του Θεού. Ο αγώνας του ήταν να εκπληρώσει το έργο που ο Θεός τού είχε αναθέσει. Ο Μωυσής βρισκόταν σε αγώνα σχετικά με το μήνυμα του Θεού προς τον κόσμο. Ακριβώς πριν ο Κύριος δείξει τη δόξα Του στον Μωυσή, βρίσκουμε τον Μωυσή να χρησιμοποιεί λογικά επιχειρήματα απέναντι στον Κύριο, υποστηρίζοντας ότι, αν ο Κύριος κατέστρεφε τους στασιαστές που μόλις είχαν χορεύσει γύρω από το χρυσό μοσχάρι του Ααράν, η καταστροφή των στασιαστών θα κατέστρεφε το μήνυμα που φανέρωνε τη δύναμη του Θεού.

Και είπε ο Κύριος προς τον Μωυσήν· Είδον τον λαόν τούτον, και ιδού, είναι λαός σκληροτράχηλος· τώρα λοιπόν άφες με, διά να εξαφθή η οργή μου εναντίον αυτών και να τους

καταναλώσω· και θέλω κάμει από σε μέγα έθνος. Και ο Μωυσής εδεήθη του Κυρίου του Θεού αυτού και είπε· Κύριε, διά τι εξαφθή η οργή σου εναντίον του λαού σου, τον οποίον εξήγαγες εκ γης Αιγύπτου με δύναμιν μεγάλην και με χείρα κραταιάν; Διατί να λαλήσωσιν οι Αιγύπτιοι και να είπωσιν· Διά κακόν τους εξήγαγεν, διά να θανατώση αυτούς εν τοις όρεσι και να τους εξαλείψη από προσώπου της γης; Στρέψον από της φλογεράς οργής σου και μεταμελήθητι περί του κακού τούτου εναντίον του λαού σου. Ενθυμήθητι τον Αβραάμ, τον Ισαάκ και τον Ισραήλ, τους δούλους σου, προς τους οποίους ώμοσας εις εαυτόν και είπας προς αυτούς· Θέλω πληθύνει το σπέρμα σας ως τα άστρα του ουρανού, και πάσαν ταύτην την γην, περί της οποίας ελάλησα, θέλω δώσει εις το σπέρμα σας, και θέλουσι κληρονομήσει αυτήν εις τον αιώνα. Και μετεμελήθη ο Κύριος περί του κακού, το οποίον είπε να κάμη εις τον λαόν αυτού. Έξοδος 32:9–14.

Η εμπειρία του Μωυσή στο σπήλαιο περιλαμβάνει το μήνυμα που ο Μωυσής είχε χειροτονηθεί να παρουσιάσει στον κόσμο. Η μαρτυρία του Κυρίου, ο οποίος παρήλθε εμπρός από τον Μωυσή και διακήρυξε τον χαρακτήρα Του, τοποθετείται μέσα στο πλαίσιο ενός εσωτερικού μηνύματος σχετικά με τον επαναστατημένο (Λαοδικειακό) λαό του Θεού, και το πλαίσιο της εμπειρίας του Ηλία στο σπήλαιο τοποθετήθηκε μέσα στον αγώνα του με την Ιεζάβελ, ή την τριπλή ένωση των Ηνωμένων Πολιτειών, του Παπισμού και των Ηνωμένων Εθνών. Το ένα αντιπροσωπεύει το εσωτερικό μήνυμα για την εκκλησία, το άλλο το εξωτερικό μήνυμα για τον κόσμο, αλλά οι δύο μάρτυρες, ο Μωυσής και ο Ηλίας, βρίσκονται στο ίδιο σπήλαιο του Χωρήβ, και αμφότεροι αντιπροσωπεύονται στο σπήλαιο κατά το τέλος του κόσμου.

Και ανήγγειλεν ό Άχαάβ τῇ Ίεζάβελ πάντα όσα έποίησεν ό Ήλίας, και πώς έφόνευσεν πάντας τους προφήτας εν ρομφαία. Τότε έστειλεν ή Ίεζάβελ άγγελον προς τον Ήλιαν, λέγουσα· Ούτω να μοι κάμωσιν οί θεοί, και έτι περισσότερα, εάν αύριον περι την ώραν ταύτην δεν κάμω την ζωήν σου ως την ζωήν ενός εξ αυτών. Και ότε είδεν τούτο, έσηκώθη και απήλθεν διά να σώση την ζωήν αυτού, και ήλθεν εις Βηρσαβεέ, ήτις άνηκει εις τον Ίούδαν, και άφηκε εκεί τον παίδα αυτού. Αυτός δε έπορεύθη μιās ήμέρας όδόν εις την έρημον, και ήλθε και εκάθησεν υπό μίαν άρκευθον· και εξήτησε διά την ψυχήν αυτού να αποθάνη, και είπεν· Άρκει· τώρα, Κύριε, λάβε την ζωήν μου, διότι δεν είμαι καλύτερος από τους πατέρας μου. Και καθώς έκοιμάτο και έκοιμήθη υπό την άρκευθον, ιδού, τότε άγγελος ήγγισεν αυτόν και είπεν προς αυτόν· Έγέρθητι και φάγε. Και έβλεψεν, και ιδού, προς την κεφαλήν αυτού ήτο άρτος ενυμμένος επί των ανθρώπων, και στάμνος ύδατος. Και έφαγε και έπιε, και πάλιν έκοιμήθη. Και ήλθεν ό άγγελος του Κυρίου εκ δευτέρου, και ήγγισεν αυτόν, και είπεν· Έγέρθητι και φάγε, διότι πολυς είναι διά σε ό δρόμος. Και έσηκώθη, και έφαγε και έπιε, και έπορεύθη εν τῇ δυνάμει τῆς τροφῆς εκείνης τεσσαράκοντα ήμέρας και τεσσαράκοντα νύκτας έως Χωρήβ του όρους του Θεού. Και ήλθεν εκεί εις τό σπήλαιον, και διενυκτέρευσε εκεί· και ιδού, ό λόγος του Κυρίου ήλθεν προς αυτόν, και είπεν προς αυτόν· Τί κάμνεις ενταύθα, Ήλία; Και είπεν· Έστάθην σφόδρα ζηλωτής ύπερ Κυρίου του Θεού των δυνάμεων· διότι οί υιοί Ίσραήλ εγκατέλιπον την διαθήκην σου, κατέσκαψαν τα θυσιαστήριά σου, και έφόνευσαν τους προφήτας σου εν ρομφαία· και έγώ μόνος έναπελείφθην, και ζητοῦσι την ζωήν μου, διά να την αφαιρέσωσιν. Και είπεν· Έξελθε, και στηθι επί του όρους ενώπιον του Κυρίου. Και ιδού, ό Κύριος διήλθεν, και άνεμος μέγας και ισχυρός έσχισε τα όρη, και συνέτριβε τους βράχους εμπροσθεν του Κυρίου· άλλ' ό Κύριος δεν ήτο εν τῷ άνέμῳ· και μετά τον άνεμον σεισμός· άλλ' ό Κύριος δεν ήτο εν τῷ σεισμῳ· και

μετὰ τὸν σεισμὸν πῦρ· ἀλλ' ὁ Κύριος δὲν ἦτο ἐν τῷ πυρί· καὶ μετὰ τὸ πῦρ φωνὴ αὔρας λεπτῆς. Καὶ ὅτε ἤκουσεν αὐτὴν ὁ Ἡλίας, περιετύλιξε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μὲ τὴν μηλωτὴν αὐτοῦ, καὶ ἐξῆλθε, καὶ ἐστάθη εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου. Καὶ ἰδοὺ, φωνὴ ἦλθεν πρὸς αὐτόν, καὶ εἶπεν· Τί κάμνεις ἐνταῦθα, Ἡλία; Καὶ εἶπεν· Ἐστάθην σφόδρα ζηλωτὴς ὑπὲρ Κυρίου τοῦ Θεοῦ τῶν δυνάμεων· διότι οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἐγκατέλιπον τὴν διαθήκην σου, κατέσκαψαν τὰ θυσιαστήριά σου, καὶ ἐφόνευσαν τοὺς προφήτας σου ἐν ῥομφαίᾳ· καὶ ἐγὼ μόνος ἐναπελείφθην, καὶ ζητοῦσι τὴν ζωὴν μου, διὰ νὰ τὴν ἀφαιρέσωσιν. Καὶ εἶπεν πρὸς αὐτὸν ὁ Κύριος· Ὑπαγε, ἐπίστρεψον εἰς τὴν ὁδὸν σου πρὸς τὴν ἔρημον τῆς Δαμασκοῦ· καὶ ὅταν ἔλθῃς, χρίσον τὸν Ἀζαήλ βασιλέα ἐπὶ τὴν Συρίαν· καὶ τὸν Ἰηοῦ υἱὸν τοῦ Νιμισὶ θέλεις χρίσει βασιλέα ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ· καὶ τὸν Ἐλισαιὲ υἱὸν τοῦ Σαφαὶ ἀπὸ Ἀβελμεωλᾶ θέλεις χρίσει προφήτην ἀντὶ σοῦ. Καὶ θέλει συμβῆ ὅτι ὅστις διαφύγῃ ἀπὸ τῆς ῥομφαίας τοῦ Ἀζαήλ, τοῦτον θέλει θανατώσει ὁ Ἰηοῦ· καὶ ὅστις διαφύγῃ ἀπὸ τῆς ῥομφαίας τοῦ Ἰηοῦ, τοῦτον θέλει θανατώσει ὁ Ἐλισαιέ. Ἀλλὰ ἀφήκα εἰς ἐμαυτὸν ἑπτὰ χιλιάδας ἐν τῷ Ἰσραὴλ, πάντα τὰ γόνατα τὰ ὁποῖα δὲν ἔκαμψαν εἰς τὸν Βάαλ, καὶ πᾶν στόμα τὸ ὁποῖον δὲν ἐφίλησεν αὐτόν. Γ' Βασιλειῶν 19:1-18.

Ἡ ἐμπειρία τοῦ Ἡλία στο σπήλαιο ἀντιπροσωπεύει τὴν ἀποθάρρυνση τοῦ προφήτη ὡς πρὸς τὸ μήνυμα καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐπίδραση ποὺ ἐκεῖνος ἀντιλαμβάνοταν ὅτι εἶχε τὸ μήνυμά του καὶ τὸ ἔργο του. Ὁ Μωυσῆς υπερασπιζόταν τὸ διακηρυγμένο μήνυμα τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ ὁ Ἡλίας εἶχε ἐγκαταλείψει τὸ μήνυμα. Πρόκειται γιὰ τὸ ἴδιο μήνυμα, με τὴ διαφορὰ ὅτι τὸ ἓνα εἶναι ἐσωτερικὸ σε σχέση με τὴν ἐκκλησία καὶ τὸ ἄλλο ἐξωτερικὸ πρὸς τὴν ἐκκλησία. Ὡστόσο, προφητικῶς, ἀπὸ κοινού ἀμφοτέρω ἀπεικονίζουσι τὸ διττὸ μήνυμα τῆς Ἀποκαλύψεως δεκαοκτᾶ. Ἐκεῖνο ποὺ χρειάζεται νὰ τονίσω σχετικὰ με ὅλες τὶς ἀλήθειες ποὺ συνδέονται με τὸ σπήλαιο εἶναι ὅτι κατὰ τὶς «ἐσχάτες ἡμέρες» ἡ ἀποθάρρυνση ποὺ ἐκφράζεται σε κάθε μία ἀπὸ τὶς δύο περιπτώσεις ἀφορὰ τὸ μήνυμα καὶ τὴν ἐπίδρασή του.

Ὁ Μωυσῆς καὶ ὁ Ἡλίας ἀμφοτέροι ἀντιπροσωπεύουσι ἐκείνους ποὺ «ἀκούουσι» καὶ «βλέπουσι» τὴ «φωνή», ἡ ὁποία εἶναι ὁ «λόγος τοῦ Κυρίου». Αὐτὸς ὁ «λόγος» ἀντιπροσωπεύει τὸν χαρακτήρα Του τῆς ἐλέους καὶ τῆς ἀληθείας. Ὁ Ψαλμωδὸς ἐπίσης ζητεῖ νὰ του δειχθῆ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖο εἶναι ὁ χαρακτήρας Του. Προκειμένου νὰ δεῖ τὸ «ἔλεός» Του, ὁ Ψαλμωδὸς ὑπόσχεται νὰ «ἀκούσει» τι λέγει τὸ Πνεῦμα πρὸς τὰς ἐκκλησίας.

Εἰς τὸν πρωτοψάλτην· Ψαλμὸς διὰ τοὺς υἱοὺς Κορέ. Κύριε, ἔδειξας εὐμένειαν πρὸς τὴν γῆν σου· ἐπανάφερές [ἀντέστρεψες] τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ Ἰακώβ. Συνεχώρησες τὴν ἀνομίαν τοῦ λαοῦ σου, ἐσκέπασες πᾶσαν τὴν ἁμαρτίαν αὐτῶν. Διάψαλμα. Ἀπέσυρες πᾶσαν τὴν ὀργὴν σου· ἀπεστράφη ἀπὸ τοῦ σφοδροῦ θυμοῦ σου. Ἐπίστρεψον ἡμᾶς, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν, καὶ παῦσον τὴν ὀργὴν σου ἐφ' ἡμᾶς. Μήπως θὰ ὀργίξῃ ἐφ' ἡμᾶς εἰς τὸν αἰῶνα; μήπως θὰ παρατείνῃς τὴν ὀργὴν σου εἰς πάσας τὰς γενεάς; Δὲν θὰ μᾶς ζωοποιήσῃς πάλιν, ἵνα ὁ λαὸς σου εὐφρανθῇ ἐν σοὶ; Δεῖξον ἡμῖν, Κύριε, τὸ ἔλεός σου, καὶ δὸς ἡμῖν τὴν σωτηρίαν σου. Θέλω ἀκούσει τι θέλει λαλήσει ὁ Θεὸς Κύριος· διότι θὰ λαλήσῃ εἰρήνην πρὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ καὶ πρὸς τοὺς ὀσίους αὐτοῦ· ἀλλὰ ἂς μὴ ἐπιστρέψωσι πάλιν εἰς ἀφροσύνην. Βεβαίως ἡ σωτηρία αὐτοῦ εἶναι πλησίον τῶν φοβουμένων αὐτόν, διὰ νὰ κατοικῆ δόξα ἐν τῇ γῇ ἡμῶν. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνητηθήσαν· δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη κατεφίλησαν ἀλλήλας. Ἡ ἀλήθεια θὰ ἀναβλαστήσῃ ἐκ τῆς γῆς, καὶ ἡ δικαιοσύνη θὰ ἐπιβλέψῃ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Ναί, ὁ Κύριος θὰ

δώση τὸ ἀγαθόν, καὶ ἡ γῆ ἡμῶν θὰ δώση τὸν καρπὸν αὐτῆς. Ἡ δικαιοσύνη θὰ προπορευῆται αὐτοῦ, καὶ θὰ μᾶς θέτῃ εἰς τὴν ὁδὸν τῶν βημάτων αὐτοῦ. Ψαλμὸς 85:1–13.

Παρατηρήστε ὅτι τὸ «ἔλεος καὶ ἀλήθεια» (καὶ ἡ «ἀλήθεια» εἶναι ἡ ἑβραϊκὴ λέξις ‘emet’, στὴν ὁποία ἀναφερόμαστε) ποὺ παράγει δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη, «ἐφιλήθησαν». Εἶναι ἠνωμένα. Ὁ Ψαλμωδὸς τοποθετεῖ τὸ ἄσμα του στὶς ἔσχατες ἡμέρες τῆς ἀνακριτικῆς κρίσεως, ὅταν ὁ Θεὸς ἔχει «συγχωρήσει τὴν ἀνομίαν» τοῦ «λαοῦ» Του. Τὸ αἴτημα εἶναι ὁ Κύριος νὰ «ἀναζωογονήσει» τὸν λαὸ Του.

«Μια ἀναζωπύρωση καὶ μια μεταρρύθμιση πρέπει νὰ λάβουν χώρα, ὑπὸ τὴ διακονία του Ἁγίου Πνεύματος. Ἡ ἀναζωπύρωση καὶ ἡ μεταρρύθμιση εἶναι δύο διαφορετικὰ πράγματα. Ἀναζωπύρωση σημαίνει ἀνανέωση τῆς πνευματικῆς ζωῆς, ζωογόνηση τῶν δυνάμεων του νοῦ καὶ τῆς καρδιάς, ἀνάσταση ἀπὸ τὸν πνευματικὸ θάνατο. Μεταρρύθμιση σημαίνει ἀναδιοργάνωση, ἀλλαγὴ στὶς ιδέες καὶ στὶς θεωρίες, στὶς συνήθειες καὶ στὶς πρακτικὲς. Ἡ μεταρρύθμιση δὲν θὰ φέρει τὸν καλὸ καρπὸ τῆς δικαιοσύνης, ἐκτὸς ἀν συνδέεται με τὴν ἀναζωπύρωση του Πνεύματος. Ἡ ἀναζωπύρωση καὶ ἡ μεταρρύθμιση ἔχουν νὰ ἐπιτελέσουν τὸ καθορισμένο ἔργο τους, καὶ καθὼς ἐπιτελοῦν αὐτὸ τὸ ἔργο, πρέπει νὰ συνενώνονται.»
Selected Messages, βιβλίο 1, 128.

Ἡ «ἀναζωπύρωση» τὴν ὁποία ζητεῖ ὁ Ψαλμωδὸς φανερώνει ἕνα αἴτημα ἐκ μέρους κάποιου ποῦ γνωρίζει ὅτι εἶναι νεκρὸς. Ἡ ἀναζωπύρωση ποῦ ζητεῖ ὁ Ψαλμωδὸς εἶναι ἕνα πολὺ δύσκολο αἴτημα γιὰ ἕναν Λαοδικέα νὰ το διατυπώσει, διότι ὁ Λαοδικέας ἀγνοεῖ ὅτι εἶναι πνευματικῶς νεκρὸς· ἀλλὰ, ἀν δὲν ἦταν, δὲν θὰ εἶχε ἀνάγκη νὰ ἀναζωπυρωθεῖ. Ἡ ἀναζωπύρωση ἐπιτελεῖται με τὸ νὰ συμφωνοῦμε νὰ «ἀκούσωμεν τι θέλει λαλήσει ὁ Θεός, ὁ Κύριος», καὶ κανένα ἄλλο ἔργο δὲν πρέπει νὰ προηγηθεῖ τῆς εξασφαλίσεως ἐκείνης τῆς ἀναζωπυρώσεως, ἡ ὁποία ἐρχεται ὅταν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα κατοικεῖ ἐντὸς ἡμῶν.

«Μια ἀναζωπύρωση τῆς ἀληθινῆς ευσέβειας ἀνάμεσά μας εἶναι ἡ μεγαλύτερη καὶ πιο ἐπείγουσα ἀπὸ ὅλες τὶς ἀνάγκες μας. Το νὰ ἐπιζητούμε αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ εἶναι τὸ πρῶτο μας ἔργο.» Selected Messages, βιβλίο 1, 121.

Αναφερόμενη στο βιβλίο τῆς Αποκάλυψης, ἡ Ἀδελφὴ Οὐάιτ δηλώνει τὰ εξῆς.

«Ὅταν εμεῖς ὡς λαὸς κατανοήσουμε τι σημαίνει αὐτὸ τὸ βιβλίο γιὰ ἐμᾶς, θὰ φανεῖ ἀνάμεσά μας μια μεγάλη ἀναζωπύρωση.» Testimonies to Ministers, 113.

Ἡ λέξις «ἀναζωπύρωση» ὀρίζεται ὡς ἐπαναφορὰ στὴ ζωὴ. Ἐκεῖνοι ποῦ ἔχουν ἐκλεγεί νὰ εἶναι μεταξύ τῶν ἑκατὸν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων πρέπει πρῶτα νὰ ἀναγνωρίσουν ὅτι εἶναι νεκροὶ καὶ ὅτι ἔχουν ἀνάγκη ἀναζωπύρωσης. Το γεγονός ὅτι οἱ ἑκατὸν σαράντα τέσσερις χιλιάδες εἶναι νεκροὶ ἀποτελεῖ σημαντικό στοιχεῖο τοῦ μηνύματος ποῦ ἀποσφραγίζεται ἀκριβῶς πρὶν κλείσει ἡ δοκιμασία. Ἐχουμε πολλὰ περισσότερα νὰ πούμε σχετικά με αὐτὴν τὴν ἀλήθεια. Ἐκεῖνο ποῦ τους ἀναζωογονεῖ εἶναι τὸ «ἔλεος» τοῦ ὁποῖο ὁ Θεὸς τους παρέχει ὅταν τους «ἀναζωπυρώνει» καὶ τους δίνει τὴ δικαιοσύνη Του. Ἐκεῖνο ποῦ τους ἀναζωογονεῖ εἶναι ἡ ἀλήθεια ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ωμέγα, καὶ αὐτὴ ἡ κατανόηση παράγει μέσα τους μια «εἰρήνη» ποῦ υπερβαίνει κάθε νόηση. Ἡ ὑπόσχεση εἶναι ὅτι ἡ «ἀλήθεια» «θέλει ἀναβλύσει ἐκ τῆς γῆς». Το μήνυμα ποῦ παριστάνεται ὡς ἡ «ἀλήθεια», ἡ ὁποία εἶναι τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ωμέγα, προέρχεται ἀπὸ τὶς ἠνωμένες Πολιτείες, διότι

αναβλύζει «εκ της γης». Το μήνυμα στην αρχή προήλθε από τις Ηνωμένες Πολιτείες και το μήνυμα στο τέλος αναβλύζει από τον ίδιο τόπο.

Με δεδομένο ότι οι σπηλαιάνθρωποι του Θεού αποτελούν σύμβολο, θα εξετάσουμε άλλους προφήτες που βρέθηκαν σε συμβολικό σπήλαιο. Ο Ιησούς προσδιόρισε τον Ιωάννη τον Βαπτιστή ως Ηλία, και ο Ιωάννης βρισκόταν στη φυλακή όταν είχε ανάγκη να γνωρίσει αν ο Ιησούς ήταν ο ερχόμενος Μεσσίας. Είχε ανάγκη να γνωρίσει τον αληθινό χαρακτήρα του Ιησού. Είχε ανάγκη να γνωρίσει αν το μήνυμα που είχε κηρύξει και το μήνυμα που ο Ιησούς συνέχιζε να κηρύττει ήταν το αληθινό μήνυμα. Έστειλε τους μαθητές του να υποβάλουν στον Ιησού το ερώτημα, και ο Ιησούς, προσπερνώντας το ερώτημά τους, προχώρησε να τους δείξει τη δόξα Του.

«Έτσι η ημέρα περνούσε, ενώ οι μαθητές του Ιωάννη έβλεπαν και άκουγαν τα πάντα. Τελικά ο Ιησούς τούς κάλεσε κοντά Του και τους πρόσταξε να πάνε και να αναγγείλουν στον Ιωάννη όσα είχαν γίνει μάρτυρες, προσθέτοντας: “Μακάριος είναι εκείνος, όποιος δεν θα βρει σε Μένα κανένα πρόσκομμα.” Luke 7:23, R. V. Η απόδειξη της θεότητός Του φανερωνόταν στην προσαρμογή της προς τις ανάγκες της πάσχουσας ανθρωπότητας. Η δόξα Του αποκαλυπτόταν στη συγκατάβασή Του προς τη δική μας ταπεινή κατάσταση.»

«Οι μαθητές μετέφεραν το μήνυμα, και αυτό ήταν αρκετό. Ο Ιωάννης ανακάλεσε στη μνήμη του την προφητεία σχετικά με τον Μεσσία: “Το Πνεύμα του Κυρίου του Θεού είναι επ’ εμέ· διότι ο Κύριος με έχρισε, για να ευαγγελίζωμαι προς τους πραείς· με απέστειλε, για να ιατρεύσω τους συντετριμμένους την καρδιάν, να κηρύξω ελευθερία στους αιχμαλώτους και άνοιγμα δεσμοτηρίου στους δεσμίους· να κηρύξω το ευπρόσδεκτο έτος του Κυρίου.” Ησαΐας 61:1, 2. Τα έργα του Χριστού όχι μόνο Τον διακήρυσσαν ως τον Μεσσία, αλλά έδειχναν και με ποιον τρόπο επρόκειτο να εδραιωθεί η βασιλεία Του. Στον Ιωάννη αποκαλύφθηκε η ίδια αλήθεια που είχε έλθει στον Ηλία στην έρημο, όταν “άνεμος μέγας και ισχυρός έσχιζε τα όρη και συνέτριβε τους βράχους ενώπιον του Κυρίου· αλλ’ ο Κύριος δεν ήταν μέσα στον άνεμο· και μετά τον άνεμο σεισμός· αλλ’ ο Κύριος δεν ήταν μέσα στον σεισμό· και μετά τον σεισμό πυρ· αλλ’ ο Κύριος δεν ήταν μέσα στο πυρ·” και μετά το πυρ, ο Θεός μίλησε στον προφήτη με “φωνή λεπτού αέρος.” Α΄ Βασιλέων 19:11, 12. Έτσι ο Ιησούς επρόκειτο να επιτελέσει το έργο Του, όχι με τη σύγκρουση των όπλων και την ανατροπή θρόνων και βασιλείων, αλλά μιλώντας στις καρδιές των ανθρώπων μέσω μιας ζωής ελέους και αυτοθυσίας.» Η Ζωή του Χριστού, 217.

Η δύναμη του Θεού μεταδίδεται μέσω του Λόγου Του. Παραδίδεται «στις καρδιές των ανθρώπων». Αυτό ήταν το δίδαγμα της «λεπτής, ήρεμης φωνής». Ωστόσο, το μήνυμα του Ηλία είναι το εξωτερικό μήνυμα που προσδιορίζει τις δυνάμεις έξω από τον λαό του Θεού. Ο Χριστός έλεγε στον Ηλία ότι κατά τις «έσχατες ημέρες» ο Λόγος Του είναι εκεί όπου βρίσκεται η δύναμη· όμως «η σύγκρουση των όπλων και η ανατροπή θρόνων και βασιλείων», που παριστάνονται από τον καταστρεπτικό άνεμο, τον σεισμό και τη φωτιά, αντιπροσωπεύουν τρεις από τις εξωτερικές δυνάμεις που παρουσιάζονται στο βιβλίο της Αποκάλυψης και με τις οποίες θα βρεθεί αντιμέτωπος ο λαός του Θεού. Ο καταστρεπτικός «άνεμος» είναι σύμβολο του Ισλάμ στη βιβλική προφητεία. Ο «σεισμός» είναι η εξέγερση και η αναρχία της Γαλλικής Επανάστασης. Η «φωτιά» είναι η καταστροφή που επήλθε στα Σόδομα και στα Γόμορρα. Ο Ηλίας είχε διαφύγει από την παπική εξουσία για να φθάσει στο σπήλαιο· έτσι ο Κύριος του αποκάλυψε ότι, παρά όλες τις

πονηρές δυνάμεις που συνθέτουν την κρίση στο τέλος του κόσμου, στη λεπτή, ήρεμη φωνή είναι όπου βρίσκεται η δύναμη του Θεού.

Ο Μωυσής, ο Ηλίας και ο Ιωάννης ο Βαπτιστής μαρτυρούν όλοι ότι είδαν τον χαρακτήρα του Θεού από ένα σπήλαιο. Το «σπήλαιο» είναι το μόνο σημείο που θα δοθεί σε μια πονηρή και μοιχαλίδα γενεά. Ο Ιησούς μίλησε για την «μοιχαλίδα και πονηρή γενεά», η οποία είναι η γενεά των «εσχάτων ημερών» της ερευνητικής κρίσεως. Το σημείο για εκείνη τη γενεά ήταν ο προφήτης Ιωνάς, ο οποίος είχε περάσει τρεις ημέρες σε ένα σπήλαιο—την κοιλία ενός κήτους.

Καθώς δε τα πλήθη συνέρρεαν κατά μάζες, ήρχισε να λέγει: Γενεά πονηρά είναι αυτή· σημείον ζητεί, και σημείον δεν θα δοθή εις αυτήν, ειμή το σημείον Ιωνά του προφήτου. Διότι καθώς ο Ιωνάς έγινε σημείον εις τους Νινευίτας, ούτω και ο Υιός του ανθρώπου θα είναι εις την γενεάν ταύτην. Λουκάς 11:29, 30.

Ο Ιωνάς ήταν στην κοιλία του κήτους επί τρεις ημέρες και τρεις νύκτες, όπως και ο Ιησούς ήταν στον τάφο επί τρεις ημέρες. Ο Ιωνάς ήταν σημείο, και το ίδιο είναι και ο Ιησούς. Αντιπροσωπεύουν το σημείο της αναστάσεως, η οποία βεβαίως ακολουθεί τον θάνατο.

Τότε αποκρίθησαν κάποιοι από τους γραμματείς και από τους Φαρισαίους, λέγοντας· Διδάσκαλε, θέλομεν να ιδώμεν από σέ σημείον. Εκείνος όμως, απαντώντας, είπε προς αυτούς· Γενεά πονηρά και μοιχαλίσ ζητεί σημείον· και σημείον δεν θα δοθή εις αυτήν, παρά μόνον το σημείον Ιωνά του προφήτου· διότι καθώς ο Ιωνάς ήτο τρεις ημέρας και τρεις νύκτας εις την κοιλίαν του κήτους, ούτω και ο Υιός του ανθρώπου θα είναι τρεις ημέρας και τρεις νύκτας εις την καρδίαν της γης. Άνδρες Νινευίται θα αναστηθούν εν τη κρίσει μετά της γενεάς ταύτης και θα κατακρίνουν αυτήν· διότι μετενόησαν εις το κήρυγμα του Ιωνά· και ιδού, πλείονας του Ιωνά είναι εδώ. Ματθαίος 12:38–41.

Εάν κατανοήσουμε την αρχή της επανάληψης της ιστορίας, σε συνδυασμό με το γεγονός ότι όλη η ιερή ιστορία προσδιορίζει το τέλος του κόσμου, τότε ο Ιωνάς και ο θάνατος, η ταφή και η ανάσταση του Χριστού αποτελούν το «σημείο» και επίσης το μήνυμα για τον λαό του Θεού τώρα. Όταν ο Ιωνάς ξεβλήθη από την κοιλία του κήτους, εκήρυξε το μήνυμα, όπως ακριβώς το μήνυμα της αναστάσεως του Χριστού εκηρύχθη αμέσως όταν ο άγγελος απομάκρυνε τον λίθο από το σπήλαιο στο οποίο βρισκόταν ο Χριστός. Εκείνοι που αντιπροσωπεύονται από τον Μωυσή, τον Ηλία, τον Ιωνά και τον Χριστό συμβολίζουν όχι μόνον τον λαό του Θεού των «εσχάτων ημερών», αλλά και το μήνυμα που έδωσε ο καθένας από αυτούς.

Το σημείο του Ιωνά περιλαμβάνει την έμπειρία του σπηλαιού, όπου φανερώνεται ο έλεήμων χαρακτήρ του Χριστού. Το αυτό έλεος που ο Ιησούς επέδειξε προς τον Ηλία, έπεδείχθη και προς τον Ιωνά, καθώς εκείνος έφευγε από την ευθύνη του να κηρύξη το μήνυμα. Υπάρχουν πολλά περισσότερα που δύνανται να λεχθούν περι του Ιωνά, αλλά άλλα σημεία πρέπει τώρα να εξετασθούν.

Το σπήλαιο, μεταξύ άλλων, συμβολίζει τον θάνατο και την ανάσταση. Ο λαός της διαθήκης του Θεού κατά τις έσχατες ημέρες έχει προσδιορισθεί, βάσει πολλαπλών μαρτυριών, ως νεκρός και έπειτα αναστημένος. Βεβαίως, ο χριστιανός πρέπει να γεννηθεί εκ νέου για να δει τη βασιλεία του Θεού, και αυτό αντιπροσωπεύει τον θάνατο του παλαιού σαρκικού ανθρώπου, αλλά προφητικώς

σημαίνει περισσότερο. Ομιλεί για ένα μήνυμα που ανακόπτεται απότομα στην πορεία του. Ο Ηλίας έπαυσε να κηρύττει το μήνυμα, ο Ιωνάς έφυγε για να αποφύγει την κήρυξη του μηνύματος. Ο Ιωάννης ρίχθηκε στη φυλακή και εκτελέστηκε. Ο Ιησούς σταυρώθηκε.

Το σημείο του Ιωνά, λοιπόν, δεν αφορά απλώς τον θάνατο και την ανάσταση, αλλά τον θάνατο και την ανάσταση ενός μηνύματος, και όλα τα μηνύματα που προτυπώνονται στον λόγο του Θεού αντιπροσωπεύουν το τελικό προειδοποιητικό μήνυμα που δόθηκε στον Ιησού από τον Πατέρα, ο οποίος έπειτα το έδωσε στον Γαβριήλ, ο οποίος έπειτα το έδωσε στον προφήτη, ο οποίος έπειτα το έγραψε και το απέστειλε στις εκκλησίες. Ο Θεός ήταν πρόθυμος να τερματίσει το μήνυμα και να αρχίσει εκ νέου μέσα στην έμπειρία του σπηλαίου του Μωυσέως. Ο Ηλίας ολοκλήρωσε το έργο του ως αγγελιαφόρος και έφυγε στο σπήλαιο. Ο Ιωνάς έφυγε στη Θαρσίς. Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής δολοφονήθηκε, όπως και ο Ιησούς. Όλες αυτές οι μαρτυρίες πρέπει να μεταφερθούν στο βιβλίο της Αποκαλύψεως και να εθθυγραμμισθούν ή μία με την άλλη. Ο Δανιήλ και η Αποκάλυψη είναι δύο βιβλία, αλλά η «μαρτυρία του Ιησού» προσδιορίζει ότι είναι και ένα βιβλίο. Έχουν τα ίδια χαρακτηριστικά με την Αγία Γραφή. Δύο βιβλία που αποτελούν ένα βιβλίο και δύο συγγραφείς που αντιπροσωπεύουν δύο μάρτυρες.

Ο Δανιήλ, αιχμάλωτος της Βαβυλώνας και κατόπιν της Μηδοπερσίας, συμβολικώς πέθανε όταν ρίφθηκε στον λάκκο των λεόντων. Ο Ιωνάς συμβολικώς πέθανε όταν καταβροχθίστηκε από το κήτος. Ο Ιωάννης ο Αποκαλυπτής συμβολικώς πέθανε όταν ρίφθηκε στο ζέον έλαιο. Ο Γουίλιαμ Μίλλερ πέθανε, αλλά έχει την υπόσχεση ότι άγγελοι αναμένουν στον τάφο του την ανάσταση των δικαίων. Η διακονία Future for America συμβολικώς πέθανε στις 18 Ιουλίου 2020.

Το τελικό προειδοποιητικό μήνυμα τοποθετείται μέσα στο πλαίσιο της θεραπείας της θανατηφόρου πληγής της παπικής εξουσίας. Η θεραπεία της πληγής αποτελεί ειδικό θέμα των κεφαλαίων δεκατρία και δεκαεπτά της Αποκάλυψης. Όταν η θανατηφόρος πληγή θεραπευθεί, ο αναστημένος παπισμός θα καταστεί η όγδοη βασιλεία που παριστάνεται στο δέκατο έβδομο κεφάλαιο της Αποκάλυψης. Προσδιορίζεται ως η όγδοη, η οποία είναι εκ των επτά. Το οκτώ είναι σύμβολο της αναστάσεως, διότι η περιτομή, ως σφραγίδα της σχέσεως της διαθήκης, έπρεπε να τελείται την όγδοη ημέρα μετά τη γέννηση άρρενος παιδίου. Η τελετή εκείνη αντικαταστάθηκε από το βάπτισμα στη χριστιανική οικονομία, και το βάπτισμα αντιπροσωπεύει τον θάνατο, την ταφή και την ανάσταση του Χριστού. Ο Χριστός αναστήθηκε την ημέρα μετά την έβδομη ημέρα. Επομένως, προφητικώς αναστήθηκε την όγδοη ημέρα. Μετά από χίλια έτη αναπαύσεως, η γη, ανακαινισμένη πλέον, ανασταίνεται στην όγδοη χιλιετία.